

Juridische onderbouwing verplichte opname “mogelijkheid tot opteren”.

In de afgelopen jaren zijn er diverse rechtszaken gevoerd over verschillende soorten belastingen. De uitkomsten van die rechtszaken (jurisprudentie) moeten meegenomen worden in de (gemeentelijke) verordeningen.

Wanneer de werkelijke bezetting per onderkomen hoger blijkt te zijn dan de forfaitaire aanslag die de gemeente heeft verstuurd, moet toch door de gemeente worden vastgehouden aan het forfait. De ondernemer hoeft de meer ontvangen belasting niet af te dragen aan de gemeente.

Omgekeerd moet in de belastingverordening een bepaling worden opgenomen dat de belastingplichtige kan kiezen voor niet-forfaitaire heffingsgrondslag. De forfaitaire methode wordt dan niet gebruikt als blijkt dat het werkelijk aantal overnachtingen lager is.

Uit het gebruik van het woord blijkt moet worden afgeleid dat hier een zware vorm van bewijs kan worden verlangd, te meer omdat de gemeente achteraf niet meer kan nagaan hoeveel personen daadwerkelijk verblijf hebben gehouden. Het enige controlepunt is dan nog de administratie van de exploitant zelf. Met toepassing van artikel 47 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) moet overigens desgevraagd die administratie de heffingsambtenaar worden gegeven.

Uit de uitspraak van de Hoge Raad (zie onder) komt dit naar voren wanneer wordt overwogen dat belanghebbende niet gehouden is aan het forfaitair vastgestelde bedrag, maar dat het hem vrijstaat het te verhalen bedrag, dat werkelijk verschuldigd is.

De gevolgen van de jurisprudentie voor de forfaitaire tariefstelling

Een aantal relevante conclusies kan worden getrokken:

1. Een forfaitaire regeling is niet in strijd met de Gemeentewet
2. Bij het ontwerpen van een forfaitaire regeling moet het uiteindelijk verschuldigde belastingbedrag het resultaat zijn van een berekening die op voor de belastingplichtige herkenbare wijze recht doet aan het aantal personen dat verblijft en de duur van het verblijf van die personen
3. De belastingplichtige die wordt geconfronteerd met een op forfaitaire wijze berekend belastingbedrag moet de mogelijkheid krijgen om alsnog te opteren voor het tarief per overnachting. Aan het eind van het belastingtijdvak kan namelijk blijken dat minder personen korter hebben verbleven
4. Afzonderlijke tariefstellingen voor verschillende soorten verblijf in dezelfde gemeente zijn geoorloofd.

In de modelverordening van de VNG staat het recht voor het opteren voor een berekening op basis van werkelijke overnachtingen.

Relevante arresten:

-Het gerechtshof Den Bosch van 3 november 2017 (ECLI:NL:GHSHE:2017:4882).

-De maatstaf van heffingen voor met name vaste staanplaatsen en/of volgtijdige staanplaatsen op forfaitaire wijze kan worden berekend.

Voor deze laatste berekeningswijze is de uitspraak van de Hoge Raad van 1996 van belang.

(ECLI:NL:HR:1996:AA1737)

-Uitspraak Hoge Raad van 21 januari 1981, VN 1981

-Hof Leeuwarden 9 juni 2006 LJN AX 8468